

בש"פ 8859/13 - מדינת ישראל נגד ע ז

בבית המשפט העליון

בש"פ 8859/13

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: ע ז

בקשה להארכת מעצר רביעית לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"א בשבט התשע"ד (12.01.14)

בשם המבקשת: עו"ד א' כהן

בשם המשיב: עו"ד ל' בר-זוהר

החלטה

בקשה רביעית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיב החל מיום 17.1.2014, ב-90 ימים או עד למתן פסק הדין בעניינו בתפ"ח 42731-07-12 המתנהל בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

1. עובדות כתב האישום וההליכים הקודמים בעניינו של המשיב פורטו בהחלטת השופט א' שוהם בבש"פ 6582/13 מדינת ישראל נ' ז (14.10.2013), על כן הרקע לבקשה יובא בתמצית.

ביום 22.7.2012 הוגש כתב אישום נגד המשיב ונגד נאשם נוסף, ב כ (להלן: בהא), המייחס למשיב ביצוע של עבירת רצח ועבירות רכישת נשק ונשיאתו שלא כדין. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 28.5.2012 המשיב ירה למוות בנ מ ע"ה (להלן: המנוחה) לאחר תכנון מוקדם של מעשה הרצח. נטען כי הרקע למעשה הוא מנוסתה של המנוחה מפני משפחת בעלה, והסתרתה עם ילדיה הקטינים בכפר י בשנים 2010-2011, שהתה המנוחה במקלט לנשים מוכות בשל החשש שמשפחתו של בעלה, אשר היה אסיר באותה העת, תפגע בה. לאחר שעזבה את המקלט ביום 27.12.2011, עברה המנוחה להתגורר עם ילדיה בכפר י. המשיב, אשר לו הכרות מוקדמת עם בעלה של המנוחה ועם אביו, הגיע לכפר י וחיפש אחר המנוחה במשך כמה ימים במטרה לאתרה ולפגוע בה. לאחר שלא מצאה, פנה המשיב לבהא וביקש ממנו להכיר לו מישהו המתגורר בכפר, שיוכל לעזור לו לאתר את המנוחה. בהא הכיר למשיב את בן-דודו תושב כפר י (להלן: א), אשר בבוקר יום 28.5.2012 לקח את המשיב ברכבו לקופת חולים בכפר, בה נמצאה המנוחה באותה שעה. לאחר שהמנוחה יצאה מקופת החולים, עקב אחריה המשיב וירה לכיוונה שני כדורים שהביאו למותה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים. ביום 27.11.2012, בהסכמת המשיב, הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' שפירא) על מעצרו עד תום ההליכים. לאחר שההליך העיקרי בעניינו של המשיב לא הסתיים תוך תשעה חודשים, האריך בית משפט זה את מעצרו פעמיים למשך 90 ימים, וזאת בהסכמת המשיב (בש"פ 2640/13 מדינת ישראל נ' זאהדה (15.4.2013); בש"פ 4912/13 מדינת ישראל נ' זאהדה (10.7.2013)). ביום 14.10.2013 התקבלה בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב בפעם השלישית (בש"פ 6582/13). בהחלטה נקבע כי מאחר שנשקפת מהמשיב מסוכנות רבה, אותה ניתן ללמוד גם מעברו הפלילי המכביד, לא הגיעה העת לשקול את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

3. באשר להליך העיקרי, במהלך שלושת החודשים שחלפו מאז הארכת המעצר הקודמת, התקיימו שישה דיוני הוכחות בהם נשמעו עדי תביעה. עד לשעה זו, התקיימו בתיק העיקרי בסך הכול 17 דיוני הוכחות בהם נשמעו 44 עדי תביעה. נכון להיום קבועים שלושה מועדי הוכחות נוספים לתאריכים 20.1.2014, 21.1.2014 ו-2.2.2014. עוד צוין כי הנאשם השני בהליך העיקרי, בהא, הורשע במסגרת הסדר טיעון ביום 14.10.2013 וההליך בעניינו הסתיים.

הבקשה

4. בבקשה נטען כי העבירות החמורות שביצע המשיב מעידות על המסוכנות הנשקפת ממנו לבטחון ציבור. עוד נטען כי קיים חשש שהמשיב ימלט מאימת הדין וישבש הליכי משפט אם ישוחרר לחלופת מעצר. המבקשת מוסיפה כי עברו הפלילי של המשיב הכולל הרשעות בעבירות רבות, וביניהן, אלימות כלפי בת זוג, איומים, שיבוש הליכים, עבירות נשק ועבירות רכוש, מעיד על מסוכנותו ומוליך למסקנה כי לא ניתן לתת בו את האמון הדרוש לחלופת מעצר. לבסוף נטען כי המשפט מתנהל בקצב משביע רצון ועל כן יש להאריך את מעצרו של המשיב ב-90 ימים.

בדיון בבקשה התמקדו הצדדים בהערכותיהם ביחס למועד בו יסתיים ההליך העיקרי. המבקשת טענה כי, להערכתה, פרשת התביעה תסתיים בדיון ביום 2.2.2014. בא-כוחו של המשיב הביע ספק ביחס להערכה זו והוסיף כי פרשת ההגנה צפויה לכלול לא מעט עדים, כך שלהערכתו ההליך לא יסתיים במהלך תקופת המעצר המבוקשת. עוד הזכיר בא-כוחו של המשיב כי בית משפט זה הביע חוסר נחת מקצב התקדמות ההליכים בשתי הארכות המעצר של בהא. לפיכך, על רקע הימשכות ההליכים ומשך הזמן בו הוא עצור, מבקש המשיב להורות על הגשת תסקיר מעצר שיבחן את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

5. בהליך הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נדרש בית המשפט לאזן בין זכויות הנאשם, אשר נהנה מחזקת החפות, לבין הרצון להגן על בטחון הציבור והרצון להבטיח שההליך המשפטי יתנהל באופן תקין. בבואו להכריע בבקשה, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם, עברו הפלילי, חומרת המעשים בגינם הוא מואשם, החשש מפני האפשרות שישבש הליכי משפט אם ישוחרר, משך הזמן בו הנאשם מצוי במעצר וקצב ההתקדמות של ההליך העיקרי. האיזון בין שיקולים אלה, אשר לא פעם מושכים לכיוונים מנוגדים, הוא שמנחה את בית המשפט בהחלטה בבקשה להארכת מעצר (ראו, למשל, בש"פ 2151/12 מדינת ישראל נ' דרי (5.4.2012); בש"פ 1149/13 מדינת ישראל נ' קארוט, פס' 6 (18.2.2013)).

בבקשה דנא, מדגיש המשיב את משך הזמן בו מתנהל ההליך העיקרי כנימוק מרכזי לכך שהגיעה העת לבחון את האפשרות שישוחרר לחלופת מעצר. סבורני כי אין להקל ראש בטענה זו. כתב האישום כנגד המשיב הוגש לפני כשנה וחצי, בעוד המשיב נמצא במעצר מאותה העת. יתר על כן, מדובר בבקשה רביעית להארכת מעצר, כאשר אין ודאות שההליך יסתיים במהלך תקופת המעצר המבוקשת. בנסיבות אלה, בהן המשיב עצור מזה זמן רב וההליך העיקרי בעניינו הולך ומתארך, יש לבחון האם נקודת האיזון נעה לכיוון זכות החירות של המשיב כך שתישקל האפשרות לחלופת מעצר.

6. לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה ושמעתי את טענות הצדדים, סבורני כי נוכח המסוכנות המובהקת הנשקפת מהמשיב, יש לקבל את הבקשה להארכת מעצרו. המשיב מואשם באחת מהעבירות החמורות ביותר בספר החוקים, עבירת הרצח, המקימה חזקת מסוכנות שקשה לאיינה (ראו בהקשר זה את דבריה של השופטת ד' ביניש בבש"פ 2646/97 עודה נ' מדינת ישראל פ"ד נא(1) 523, 526-527 (1997)). נסיבות ביצוע המעשים המיוחסים למשיב במקרה זה מגבירות את עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו לכלל הציבור. למשיב מיוחס מעשה רצח אכזרי של אישה, איתה אין לו היכרות מוקדמת. נטען כי המשיב ביצע את מעשה הרצח לאור יום, באמצע רחוב בכפר י, בעזרת אקדח עם משתיק קול ולאחר תכנון מוקדם. נסיבות אלו מצביעות על תעוזתו ומסוכנותו, עליה ניתן ללמוד גם מעברו פלילי המשמעותי והמכביד, הכולל שוד מזוין, עבירות אלימות, עבירות נשק ומספר מאסרים בפועל. נוכח דברים אלה ניתן להבין כי המשיב לא נרתע מלעבור על החוק פעם אחר פעם.

7. באשר למשך הזמן בו מתנהל ההליך העיקרי, נדמה כי לאחר העיכובים בארבעת החודשים הראשונים, אשר חלק ניכר מהם נגרמו בשל חילופי הייצוג של המשיב, הקצב בו ההליך מתנהל היום הוא סביר. על-פני הדברים נראה כי מדובר בהליך הדורש מספר רב של דיונים ושמיעת עדים רבים, ועל-כן נדמה כי משך הזמן בו הוא נמשך אינו בלתי סביר ומתחייב מהנסיבות. בהקשר זה יש לציין כי ההליך מתנהל עתה רק נגד המשיב, זאת לאחר שעניינו של בהא הסתיים

בהסדר טיעון, ויש לקוות כי הדבר יביא לקיצור משך הזמן הנדרש לסימו.

8. לפיכך, על אף הימשכות ההליכים ומשך הזמן בו נתון המשיב במעצר, סבורני כי במקרה דנא, נוכח המעשים החמורים של המשיב המעידים על מסוכנות בעוצמה גבוהה ונוכח העובדה שמשפטו מתנהל בקצב סביר, יש מקום לקבל את הבקשה להארכת מעצרו.

הבקשה מתקבלת ואני מורה על הארכת מעצרו של המשיב מיום 17.1.2014 ב-90 ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 42731-07-12 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ד (14.1.2014).

שׁוֹפֵט